

Arrest

nr. 240 263 van 31 augustus 2020
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 maart 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. STOROJENKO *loco* advocaat B. SOENEN en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 augustus 2017 diende de verzoeker bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in.

Op 5 juli 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft deze negatieve beslissing bevestigd met het arrest nr. 231 127 van 13 januari 2020, waarbij werd beslist om de verzoeker niet als vluchteling te erkennen en om hem de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Op 21 februari 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Dit bevel is de thans bestreden beslissing. Zij is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : K.

voornaam : Onbekend

geboortedatum : (...)1988

geboorteplaats : K.

nationaliteit : Pakistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 05/07/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 13/01/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

2. Over de rechtspleging

In de beschikking van 4 juni 2020 werd - met toepassing van artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) - aan de partijen gevraagd om alle inlichtingen en bescheiden over te maken, met betrekking tot de actuele situatie van de verzoeker, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statuutwijziging.

Ter terechtzitting legt de advocaat van de verzoeker in antwoord op deze vraag een bewijs neer van een op 25 maart 2020 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Beide partijen bevestigen echter dat het bestuur omtrent deze verblijfsaanvraag nog geen beslissing heeft genomen.

De Raad ziet dan ook niet in en de advocaat van de verzoeker laat na om verder te verduidelijken hoe deze ingediende aanvraag, die op zich geen invloed heeft op verzoekers verblijfstoestand en waarvan

ook geen opschortende werking uitgaat naar de thans bestreden beslissing toe, enig gevolg zou kunnen hebben voor de behandeling van het onderhavige beroep.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"5.1.

De voorliggende beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing is uiterst summier gemotiveerd:

"Op 05/07/2019 werd door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 13/01/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2,§1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van art. 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

(zie het stuk 1)

De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.

Dit volgt uit de definitie van artikel 1, 6° Vreemdelingenwet :

"6° beslissing tot verwijdering : de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;"

- 5.2.

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven."

- 5.3.

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13quinquies wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..."

- 5.4.

Verweerster is bij het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsverplichting eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

- 5.5.

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij ELKE verwijderingsmaatregel:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

(Zie het art. 74/13 Vw.)

De bestreden beslissing van de verweerster valt niet te verzoenen met deze wetsbepaling.

De verzoeker wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Raad dewelke beaamt dat verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek MOET doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RvV 130 247, 26 september 2014).

- 5.6.

De verweerster hield in het bestreden bevel op geen enkele wijze rekening met het familielevens van de verzoeker.

Het respect voor het familielevens en het gezinslevens staat niet alleen ingeschreven in het hoger aangehaald artikel 74/13 Vw maar ook in het artikel 8 E.V.R.M. dat rechtstreekse werking heeft :

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinslevens, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Naast het artikel 8 E.V.R.M., wordt het gezinslevens ook gewaarborgd in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 eveneens het volgende:

"De eerbiediging van het privé-levens en van het familie- en gezinslevens:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privélevens, zijn familie- en gezinslevens, zijn woning en zijn communicatie. "

De beslissing schendt manifest de grondrechten.

Er is immers een effectief familie- en gezinsleven. De verzoeker vormt namelijk al enkele jaren een koppel met de Belgische onderdane D. K.. Zij wonen ook samen op hetzelfde adres in Brugge.
(zie het stuk 2)

De verweerster kon dienaangaande moeilijk niet op de hoogte zijn van de familiale situatie van de verzoeker.

Het is immers zo dat de verzoeker en zijn Belgische partner reeds in het verleden een huwelijksaangifte hebben ingediend, doch deze werd geweigerd.

Verzoeker en zijn Belgische partner vormen nog steeds een koppel.

Nergens in de bestreden beslissing kan gelezen worden hoe deze bestreden beslissing rekening houdt met deze gezinssituatie waar de verweerster in ieder geval kennis van heeft!

- 5.7.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de situatie van verzoekende partij, die nochtans gekend is bij de verweerster.

De verzoeker verblijft ondertussen sinds 2009 in België. Hij is enkel naar Pakistan geweest om zijn familie te bezoeken, het laatste familiebezoek dateert al van 2013.

Gedurende zijn verblijf in België sinds 2009, heeft de verzoekende partij zich perfect geïntegreerd en heeft hij ook een duurzame en stabiele relatie met een Belgische vrouw.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat er rekening werd gehouden met verzoekers gezinsleven in België.

Verzoeker kan dit nochtans duidelijk staven. Zo legt verzoekende partij een attest van samenwonen voor te Brugge.

(zie stuk 2)

De partner van verzoeker verklaart ook het volgende:

"Geachte, ik ben D. K., woonachtig te Brugge

Ik ken de heer K. S., sinds voor 04/11/2013 tot vandaag. In het verleden wou ik met hem trouwen, maar dit is me toen geweigerd. Tot op vandaag woon ik met hem samen in (...) te Brugge. We dragen voor elkaar zorg en ik hoop dat hij bij mij kan blijven. Wij wonen en leven samen. K. is een echte Bruggeling, hij is volledig geïntegreerd en hij is mijn partner. Hij spreekt Nederlands en werkt fulltime in Brugge, mag ik hopen dat hij na meer dan tien jaar bij mij kan blijven en dat wij samen zorg kunnen dragen voor elkaar. Zijn geschiedenis is reeds verklaard door de Heer W. V. d. W., goede vriend van K. S. K. is volledig geïntegreerd in onze Brugse samenleving, hij kan onmogelijk terug naar Pakistan, en ik wil de rest van mijn leven samen leven met hem. Ik wens dat hij Belgische papieren krijgt, zo dat wij ons leven samen kunnen verder delen. "

(zie stuk 3)

Hieruit alleen blijkt al dat de verzoeker en zijn Belgische partner reeds tien jaar een relatie hebben met elkaar.

- 5.8.

Een beschermenswaardig gezinsleven is een feitelijke kwestie, die niet staat of valt met het officieel karakter ervan.

Voor de interpretatie van het gezinsleven kan dienstig worden verwezen naar een arrest van Uw Raad, dd. 26/11/2018 met nummer 212 899 , dat het volgende stelt:

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het E.V.R.M. beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij

moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het E.V.R.M. .

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het E.V.R.M. , vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het E.V.R.M. definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

(...)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé-/gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het E.V.R.M. , niet wordt betwist. Waar de verwerende partij in de verweernota nu plots het gezinsleven wel lijkt te betwisten, alhoewel dit niet geheel duidelijk is, daar ze enerzijds stelt dat er geen sprake is van een gezinsleven en dan weer verwijst naar het feitelijk gezinsleven, stelt de Raad vast dat dit een a posteriori motivering is die niet terug te vinden is in de motivering van de bestreden beslissing en die ook geen enkele grondslag vindt in de stukken van het administratief dossier.

In casu blijkt op het eerste gezicht, aan de hand van de stukken van het administratief dossier, dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het E.V.R.M. .

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het E.V.R.M. gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het E.V.R.M. als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het E.V.R.M. kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het E.V.R.M. , de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurie en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het E.V.R.M. , maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Onmogelijk kan er dan ook gesteld worden dat deze relatie tussen de verzoeker en zijn Belgische partner niet duurzaam zou zijn, noch dat er geen stappen werden ondernomen door hen om hun relatie te officialiseren.

De Dienst Vreemdelingenzaken is niet redelijk.

De motivering schendt bijgevolg het artikel 8 E.V.R.M. in hoofde van verzoeker en zijn Belgische partner.

In dat opzicht is de bestreden beslissing niet te begrijpen.

Er is een beschermenswaardige gezinssituatie. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geacht wordt rekening te houden met dit gezinsleven.

De verzoeker heeft onmiskenbaar een beschermingswaardig gezinsleven. Zij wonen al bijna tien jaar op hetzelfde adres te Brugge, (zie stuk 2)

Dit gezinsleven wordt krachtens artikel 8 van het E.V.R.M. als volgt omschreven:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt geen enkele verwijzing naar de duurzame relatie van verzoeker en zijn Belgische partner.

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer dat zij een beslissing neemt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te bewerkstelligen en dit op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er kan in casu geen sprake zijn van enige twijfel over de gezinsbanden die de verzoeker heeft met zijn Belgische partner.

Dat er dus niet getwijfeld kan worden dat verzoeker nog steeds een gezinsleven uitoefent in België.

Uit de bestreden beslissing kan ook niet afgeleid worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de duurzame relatie tussen de verzoeker en zijn Belgische partner, niet geloofwaardig acht.

Meer zelfs.

Er wordt in casu geen enkele toetsing gedaan van verzoekers feitelijke situatie, er wordt louter een verwijzing gemaakt naar het feit dat verzoeker een negatieve beslissing heeft ontvangen in het kader van zijn asielprocedure en dat hij niet over de vereiste documenten beschikt. Meer niet.

Dat dit niet getuigt van zorgvuldig bestuur.

Het Hof van Justitie heeft nochtans in het verleden al gesteld dat de bestuurlijke overheid rekening dient te houden met alle relevante elementen (Sopropé C-349/07, Mukarubega C-166/13) en kennis te nemen van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (Technische Universität C-269/90, Sopropé C-349/07).

Dat dit in casu niet gebeurd is.

De verzoeker heeft onmiskenbaar een beschermingswaardig gezinsleven.

Dit gezinsleven wordt krachtens artikel 8 van het E.V.R.M. als volgt omschreven:

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

De Dienst Vreemdelingenzaken dient uiteindelijk toch te erkennen dat in casu wel degelijk sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven.

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer dat zij een beslissing neemt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te bewerkstelligen en dit op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Dienst Vreemdelingenzaken had wel degelijk een grondig onderzoek moeten voeren naar de aanwezigheid van de Belgische partner gelet op alle aanwijzingen hiervan in het administratief dossier.

Ten slotte dient rekening gehouden te worden met enerzijds het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het E.V.R.M. een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil of praktische regelingen en anderzijds dat artikel 8 E.V.R.M. primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer er vervolgens een risico is op schending van het recht op respect voor privé-leven en/of familielevens wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een beschermwaardig privé- en/of familielevens in de zin van artikel 8 E.V.R.M. , vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 E.V.R.M. definieert het begrip familielevens noch het begrip priv  levens. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Het begrip "priv  levens" wordt niet gedefinieerd in artikel 8 E.V.R.M. . Het EHRM benadrukt dat het begrip priv  levens een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Europees Hof laats voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het priv  levens.

Het al of niet bestaan van een "familielevens" is een feitenkwestie en is afhankelijk van het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden . Het EHRM kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto familiebanden.

Er kan in casu geen sprake zijn van enige twijfel over de gezinsbanden die verzoeker heeft met zijn Belgische partner.

- 5.10.

De verzoeker heeft een beschermenswaardig gezinsleven.

Bij de beslissing dient bijgevolg een belangenafweging gemaakt te worden, rekening houdend met het individueel dossier.

Er dient een fair balance toets gemaakt worden, tussen het belang van het individu en dat van de overheid, om na te gaan of er positieve verplichtingen liggen op de staat (EHRM 17 oktober 1986, REES/the United Kingdom, §37.)

Gelet op het feit dat in casu nooit deze afweging werd gemaakt, is huidige beslissing in strijd met de positieve verplichtingen die op Dienst Vreemdelingenzaken rust en vormt het een inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familieleven die in casu absoluut niet gerechtvaardigd.

Artikel 8 E.V.R.M. is dan ook geschonden.

- 5.11.

De bestreden beslissing werd genomen zonder rekening te houden met het langdurig verblijf van verzoeker in België (meer dan tien jaar!) waardoor er minstens ook rekening dient gehouden te worden met het feit dat er bij verzoekende partij sprake is van een duurzame en lokale verankering, de taalkennis, integratie, sociaal netwerk en werkbereidheid van de verzoeker.

Mede gelet op deze duurzame en lokale verankering in België, zal een verzoekschrift 9bis Vw worden ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Echter, gelet op het verblijf in België sinds 2009, waar verweester kennis van heeft, had hieromtrent ook een grondig onderzoek verricht moeten worden. Na lezing van de bestreden beslissing, blijkt dit niet het geval te zijn.

Verzoekende partij kan nochtans ontzettend veel documenten voorleggen van zijn duurzame en lokale verankering in België. Hij overloopt hieronder zijn integratie in België:

a) Taalkennis

De verzoeker spreekt vloeiend Nederlands. Er liggen talloze verklaringen van vrienden en kennissen voor die bevestigen dat de verzoeker perfect Nederlands spreekt (zie verder in het verzoekschrift).

Ter staving legt verzoeker volgende documenten neer - zie de stukken 4-13:

- *Attest van Inburgering- Nederlands als tweede taal (niveau A1-Breakthrough) dd. 30/09/2014 ;*
- *Deelcertificaat van de Module NT2- Threshold 2 schriftelijk publiek dd. 14/05/2018 ;*
- *Deelcertificaat van de Module NT2- Threshold 2 mondeling publiek dd. 14/05/2018 ;*
- *Deelcertificaat van de Module NT1- Threshold 1 mondeling persoonlijk dd. 18/12/2018 ;*
- *Deelcertificaat van de Module NT2- Threshold 1 schriftelijk persoonlijk dd. 19/12/2017 ;*
- *Certificaat van de Opleiding- Nederlands tweede taal- richtgraad 1 dd. 07/05/2014 ;*
- *Deelcertificaat van de Module NT2 Waystage B dd. 07/05/2014 ;*
- *Deelcertificaat van de Module NT2 Waystage A dd. 07/05/2014 ;*
- *Deelcertificaat van de Module NT2 Breakthrough B dd. 06/02/2014 ;*
- *Deelcertificaat van de Module NT2 Breakthrough A dd. 06/02/2014.*

De opgebouwde taalkennis van verzoeker bereikt het vereiste niveau om in de toekomst de Belgische nationaliteit aan te vragen.

b) Integratie

De verzoeker deed van dag één zijn best om te integreren en is hier ook in geslaagd. Talloze getuigenissen en attesten kunnen dit bevestigen.

Hij behaalde dan ook met gemak zijn inburgeringsattest.

Hij legt hiervan de volgende stuk voor - zie de stuk 14

- *Attest van inburgering d.d. 26/06/2014.*

c) Sociaal leven en netwerk

De verzoeker bouwde gedurende zijn verblijf in België een uitgebreid en divers sociaal netwerk uit. De verzoeker kan diverse geloofsbrieven voorleggen van vrienden en kennissen, die hem al jaren kennen als een goed geïntegreerde persoon in België:

c.1)

De heer W. V. d. W. schrijft het volgende:

"(...)

K. S. woont bij mevrouw D. K. in (...) - 8000 Brugge, tijdens deze periode bleef hij in contact met W. V. d. W. in Huize Triest te Gent en vele vrienden van Huize Triest.

K. heeft tot op heden een relatie met D. K., zij wonen samen.

Tot op heden is er veel contact tussen K. S. en W. v. d. W.. W. v. d. W. is aangesloten lid binnen de congregatie van de Broeders van Liefde en kent K. S. van het begin toen hij in België was (augustus 2009). Hij is zijn vriend en vertrouwenspersoon. W. v. d. W. was destijds betrokken bij de internationale opleiding van de Broeders van Liefde in Maria Aalter, hij was tijdens de seculiere opleiding van K. S. in Cannon Triest de directeur van Huize Triest en kan tot op heden de geschiedenis van K. S. in België bevestigen.

(...)

Besluit: Ook ik kan getuigen dat K. S. heel goed geïntegreerd is in onze samenleving. Hij is één van mijn beste vrienden geworden. K. is zeer gemotiveerd om via zijn fulltime werk bij te dragen in onze samenleving. Hij heeft echt een Europese mentaliteit. Ik ben er terdege van bewust dat het voor hem onmogelijk is om terug naar Pakistan te gaan. Omdat hij Christen is, maar vooral omdat hij onze mentaliteit heeft, onze leef- en werkgewoonten heeft aangenomen. Hij verdient het echt om bij ons te kunnen blijven; Na meer dan tien jaar heeft hij echt wel bewezen dat hij een Vlaamse jongeman geworden is." (zie stuk 15)

c.2.)

De heer D. D. schrijft het volgende:

"In augustus 2009 leerde ik K. S. kennen toen hij als christelijke Pakistaan aankwam in het noviciaat van de Broeders van Liefde in Sint- Maria- Aalter.

Hij volgde daar een opleiding, leerde heel behoorlijk Nederlands spreken en wist zich in die eerste jaren heel goed aan te passen aan het leven in België.

Na 3 jaar besliste hij om in België te blijven en verhuisde naar Brugge, waar hij een vriendin leerde kennen en daar ging mee samen wonen.

Hij bleef in Brugge wonen en vond werk in een groot Brugs hotel, met een full time contract, tijdens zijn asiel- aanvraag.

Door zijn werkervaring evolueerde hij als een heuse Bruggeling. Hij heeft tal van vrienden, kent de stad op zijn duimpje, is heel geïnteresseerd in de culturele activiteiten die zich in Brugge talrijk plaatsvinden.

Hij is ook een trouwe vriend en houdt zich voorbeeldig aan afspraken.

Concluderend: K. is reeds 10 jaar in België en wenst daar zijn leven verder te zetten, temeer dat het voor christelijke Pakistanen een heel bedreigend bestaan is.

We hopen van harte dat de regularisatie- aanvraag hem die kansen biedt."

(zie stuk 16)

c.3)

Mevrouw D. K. schrijft het volgende:

"Geachte, ik ben D. K., woonachtig te Brugge

Ik ken de heer K. S., sinds voor 04/11/2013 tot vandaag. In het verleden wou ik met hem trouwen, maar dit is me toen geweigerd. Tot op vandaag woon ik met hem samen in (...) te Brugge. We dragen voor elkaar zorg en ik hoop dat hij bij mij kan blijven. Wij wonen en leven samen. K. is een echte Bruggeling, hij is volledig geïntegreerd en hij is mijn partner. Hij spreekt Nederlands en werkt fulltime in Brugge, mag ik hopen dat hij na meer dan tien jaar bij mij kan blijven en dat wij samen zorg kunnen dragen voor elkaar. Zijn geschiedenis is reeds verklaard door de Heer W. v. d. W., goede vriend van K. S.. K. is volledig geïntegreerd in onze Brugse samenleving, hij kan onmogelijk terug naar Pakistan, en ik wil de rest van mijn leven samen leven met hem. Ik wens dat hij Belgische papieren krijgt, zo dat wij ons leven samen kunnen verder delen. "

(zie stuk 3)

c.4.)

De heer S. F.:

"Geachte heer, mevrouw,

Als priester- voorganger in de Onze- Lieve- Vrouwekerk van Brugge kan ik bevestigen dat de heer K. S. in de periode 2014-2016 op regelmatige basis deel nam aan de vieringen van onze geloofsgemeenschap.

Zo engageerde hij zich als misdienaar. Hij was door iedereen graag gezien en vervulde zijn dienstwerk trouw en nauwgezet. Met zijn kennis van het Nederlands ging het gestaag beter. Hij voelde zich thuis in onze gemeenschap en iedereen wist hem te appreciëren.

Door veranderde arbeidsomstandigheden kon hij jammer genoeg zijn engagement als misdienaar niet meer opnemen."

(zie stuk 17)

c.5.)

De heer A. V. d. W. schrijft:

"Ik, A. V. d. W., ken K. S. al sinds 2010. Hij is een goede vriend van mij en behoort tot mijn dichte vriendengroep. K. heeft zich door de jaren heen zo goed mogelijk proberen aanpassen in België. Hij heeft vast werk, veel vrienden waardoor zijn netwerk blijkt uitbreiden en spreekt erg goed Nederlands."

(zie stuk 18)

c.6.)

De heer B.V. W. schrijft:

"Geachte,

Als goede vriend van K. S. wens ik ook te bevestigen dat K. zeer goed geïntegreerd is. Hij behoort reeds vele jaren tot onze vriendengroep, spreekt bijna perfect Nederlands, werkt fulltime. K. is in mijn familie vriend aan huis sinds vele jaren, wij hopen dan ook dat dit zo kan blijven."

(zie stuk 19)

c.7.)

Mevrouw A. V. schrijft:

"K. S. is in België van augustus 2009.

Ik ken K. al 5 jaar. Hij behoort tot mijn vriendengroep en is zeer goed geïntegreerd. K. spreekt goed Nederlands en heeft een job. Hij doet er alles aan om bij ons te integreren en kan door de slechte omstandigheden niet terugkeren naar Pakistan."

(zie stuk 20)

c.8.)

De heer P. V. W. schrijft:

"Betreft K. S.

Wij kennen K. sinds september 2009 toen hij hier, in onze Parochie, vanuit Maria Aalter, verbleef als religieus bij de Broeders van Liefde. Hij was vlug mee actief in de parochie als helper om communie te dragen, samen met ondergetekende, bij de zieken. Ook als er een activiteit was bij Ziekenzorg (Samana) zorg konden we op hem rekenen.

Hij was geïnteresseerd in onze cultuur en begon vlug onze taal te kennen, die hij trouwens later echt heeft geleerd. K. werd ook vlug opgenomen in onze vriendengroep.

Zijn interesse naar onze levenswijze werd groter naarmate hij hier langer verbleef. Sinds hij in Brugge woont, heeft hij dit bewezen door het Nederlands te leren en te werken.

Dit laatste vind ik een geweldige zaak want hij toonde dat hij niet ten laste wilde zijn van de gemeenschap maar zorgde zelf voor een inkomen.

Wij vinden dat K. reeds lang genoeg in België verblijft (meer dan 10 jaar) en hier volledig geïntegreerd is, zeker als Christen en hij niet terug moet naar Pakistan, waar er geen zekerheid is voor veiligheid. Hij is ondertussen volledig Europeaan geworden, een vlamming onder de Vlamingen. Dit zal hem in Pakistan parten spelen, met onze mentaliteit en het feit dat hij Christen is, is een terugkeer naar Pakistan onmogelijk. Wij willen onze goede vriend echt niet missen. "

(zie stuk 21)

c.9.)

De heer M. M. schrijft:

"Geachte,

Ik ken de heer K. S. sinds het jaar 2015. Inmiddels is K. al een goede vriend geworden. Van in het begin verliep ons contact altijd vlot. Hij is iemand die in mijn ogen perfect past in onze Belgische samenleving. Hij spreekt goed Nederlands, werkt voltijds en is een steun voor verschillende mensen.

Ik zie K. als een zeer joviale, oprechte, vriendelijke en eerlijke man. Zo heb ik hem altijd gekend. Dit vind je terug in de manier waarop hij mensen behandelt. Met een groot hart, veel respect en openheid. Hij heeft vele capaciteiten en draagt hiermee zorg voor zijn medemens.

Indien hij terug zou moeten naar Pakistan zou dit voor hem en de mensen rond hem een catastrofe zijn. België is zijn thuis en hij is inmiddels al zo goed geïntegreerd in onze samenleving. Terug naar Pakistan gaan betekent voor hem het land verlaten waar zijn leven zich nu bevindt, zijn vrienden, collega's, kennissen. K. voelt in onze samenleving veel meer aansluiting als katholiek dan in Pakistan waar de meerderheid Moslim is en hij als minderheid word gediscrimineerd en weinig kansen krijgt."

(zie stuk 22)

c.10.)

De heer J. V. k. schrijft:

"Ik ontmoette K. in 2016, en sinds kort daarna reken ik hem tot één van mijn goede vrienden. Vanaf het moment dat ik hem ontmoette had ik meteen de indruk dat hij een sympathieke jongeman was. Heet viel mij ook op dat hij erg veel moeite deed om zich de Nederlandse taal meester te maken. Hij heeft ondertussen een uitgebreide vriendenkring waartoe ik mezelf ook kan rekenen. Op dit moment spreekt hij goed Nederlands en heeft hij geen moeite om zich bij onze conversaties aan te sluiten. Dit is mede te danken aan de taallessen die hij heeft gevolgd, maar ook aan zijn inspanningen om zich dienstbaar te maken bij anderen.

Ik heb weet van K.'s benarde situatie in zijn geboorteland, Pakistan. Zijn uitwijziging zou voor hem erg verkeerd uitdraaien. Ik zou het bovendien verschrikkelijk vinden om van hem afscheid te moeten nemen, net als van vele anderen.

K. heeft een vaste voltijdse job en is naar mijn mening goed geïntegreerd in onze samenleving. Ondertussen verblijft hij hier ook al meer dan 10 jaar, en is hij gehecht geraakt aan ons land. "
(zie stuk 23)

Uit al deze getuigenissen van vrienden en kennissen van verzoeker, kan enkel maar de gevolgtrekking volgen dat verzoeker duurzaam en lokaal verankerd is in België, na een verblijf van meer dan tien jaar. Nergens in de bestreden beslissing wordt hierop ingegaan.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op.

d) Werkbereidheid

De verzoeker heeft de wil om hier te werken. De werkbereidheid is onmiskenbaar.

De verzoeker is werkbereid en gaat er expliciet akkoord mee dat er een machtiging wordt verleend onder de voorwaarde van tewerkstelling (in loondienst of op basis van zelfstandigheid) of het volgen van een beroepsopleiding.

De verzoeker legt de volgende stukken voor om dit te staven - zie de stukken 24-26:

- Arbeidsovereenkomst onbepaalde tijd dd. 03/2019 ;*
- Arbeidsovereenkomst dienstencheques voor bepaalde duur februari, maart en 2018 ;*
- Attest van tewerkstelling dd. 15/03/2019.*

Ook legt de verzoekende partij een aanbevelingsbrief voor van zijn werkgever, Hotel Orangerie:

"Beste,

Sinds mei 2018 is K. gestart bij ons, Hotel de Orangerie, als kamerjongen.

Na een tweetal weken proefdraaien en training, hadden we besloten om hem een vast contract van 25u aan te bieden voor bepaalde duur in ons Housekeeping Departement.

In 2009 hebben we dan z'n contract verlengd voor opnieuw bepaalde duur van 25u. Tijdens dat jaar heeft K. zich bewezen en was enorm leergierig, hij sprong in wanneer kon en stak ook een handje toe in de keuken. Dus na herevaluatie eind vorig jaar, hebben we besloten om K. z'n contract aan te passen naar een fulltime contract van onbepaalde duur. Hij heeft hem het laatste jaar enorm ingezet en is volledig geïntegreerd in het team, alsook in de samenleving. Hij is zeer behulpzaam en leergierig en geliefd bij zijn collega's. Hij is ook een teamspeler en is iemand die inspringt voor collega's bij ziekte of verlof. Ondertussen werkt hij niet enkel meer als kamerjongen, maar helpt hij ook mee met het ontbijt bij ons in het hotel.

Zijn Nederlands is zeker voldoende en hij leert ook elke dag bij.

Kortom, hij is iemand waarop je kan rekenen als werkgever en bereid om bij te leren en een meerwaarde voor ons team!"

(zie stuk 27)

Ook hier toont de verzoeker zijn duidelijke integratie in de Belgische samenleving, waar hij duurzaam en lokaal verankerd is.

Nergens in de bestreden beslissing is hier enige motivering omtrent terug te vinden.

De bestreden beslissing van uitwijzing dient vernietigd te worden.

- 5.12.

De verzoeker kan via de huidige bestreden beslissing niet weten of, hoe en op welke manier rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie nu elke motivering ter zake ontbreekt.

Nochtans heeft de verweerder evenzeer de plicht om zorgvuldig te handelen en met alle gegevens in het dossier rekening te houden, evenzeer dient de motivering hier ter zake om de bestreden beslissing te kunnen toetsen aan het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De verweerder heeft echter een standaardbeslissing genomen die op gelijk wie zou kunnen van toepassing zijn.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden.”

3.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

In de mate dat de verzoeker zich in de aanhef van zijn enig middel beroept op een schending van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat elke uiteenzetting van de wijze waarop deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden ontbreekt.

Het enig middel is op dit punt derhalve niet ontvankelijk.

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet *“verder”* te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing *“het waarom”* of *“uitleg”* dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, §1, van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan de verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten nu hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Daarnaast wordt tevens geduid dat de commissaris-generaal op 5 juli 2019 een negatieve beslissing heeft genomen inzake het verzoek om internationale bescherming en dat het beroep tegen deze negatieve beslissing door de Raad werd verworpen op 13 januari 2020. Deze vaststellingen, die overigens niet worden betwist, betreffen de individuele situatie van de verzoeker. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat het om een standaardbeslissing zou gaan die op gelijk wie van toepassing zou kunnen zijn.

In zoverre de verzoeker aanvoert dat dat in de bestreden beslissing, in weerwil van het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, geen enkel motief kan worden teruggevonden omtrent zijn gezinsleven met een Belgische onderdane, mevrouw D. K., merkt de Raad op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet enkel bepaalt dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de vreemdeling maar dat dit artikel geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591). De verzoeker kan dus niet gevolgd worden in zijn argumentatie dat in de bestreden beslissing zelf expliciet moet worden gemotiveerd over de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet genoemde elementen.

Waar de verzoeker hekelt dat in de bestreden beslissing ook geen beoordeling van zijn gezins- en privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM is opgenomen, dient erop te worden gewezen dat de Raad niet kan besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven in de bestreden beslissing betreffende een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM inzake het privé- en/of gezinsleven van de verzoeker, gezien artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt en de Raad bij het onderzoek naar artikel 8 van het EVRM rekening kan houden met de gegevens die de verzoeker zelf verstrekt en met de gegevens van het administratief dossier (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

De formele motiveringsplicht houdt evenmin in dat een bestuur steeds nader moet toelichten waarom het van oordeel is dat een beslissing niet disproportioneel is gelet op het nagestreefde doel (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). Dat er een beoordeling moet worden doorgevoerd inzake de "*hogere verdragsrechtelijke normen*" en "*het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand*" blijkt wel uit de artikelen 7, eerste lid, en 74/13 van de vreemdelingenwet, doch het volstaat dat deze beoordeling is geschied op een relevant tijdstip ten aanzien van de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beoordeling kan dus even goed blijken uit andere en recente beslissingen of stukken in het administratief dossier. Aangezien de bestreden beslissing geenszins het antwoord op enige aanvraag vanwege de rechtszoekende betreft, maar in tegendeel een maatregel inhoudt die is gestoeld op de eigen feitelijke en juridische vaststellingen van het bestuur, moet uit de bestreden beslissing zelf niet blijken dat met alle mogelijke antecedenten van de verzoeker rekening werd gehouden.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Hij toont dan ook niet aan dat de opgegeven feitelijke en juridische motieven niet afdoende zouden zijn in het licht van de door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet opgelegde, formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij

de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet, die eveneens geschonden worden geacht.

Artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van de thans bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Er wordt niet betwist dat de bestreden beslissing een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet uitmaakt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is *in casu* dan ook van toepassing.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bevat een specifieke zorgvuldigheidsplicht die erop gericht is te waarborgen dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Zij vormt een omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit voormeld artikel 74/13 en voormeld artikel 5 blijkt dat het bestuur bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Deze drie te respecteren elementen vinden hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze verdragsbepalingen maken tevens “meer voordelige bepalingen” uit in de zin van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek inzake de in deze bepaling opgenomen elementen noodzakelijk waarbij de verweerder waarborgt dat hij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet houdt in dat geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven indien hierdoor hogere verdragsrechtelijke bepalingen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM, zouden worden geschonden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie. Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient echter wel minstens een begin van bewijs aan te brengen van het werkelijk bestaan van een dermate nauwe beleefde banden die oplopen tot een effectief privéleven en/of een familie- en gezinsleven dat valt onder het toepassingsgebied van dit artikel.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, beroept de verzoeker zich in zijn enig middel enkel op een gezins- en familieleven met mevrouw D. K. met wie hij reeds enkele jaren een koppel zou vormen en bij wie hij ook reeds 10 jaar zou samenwonen op hetzelfde adres te Brugge (stuk 2, inventaris verzoekschrift).

Hoewel de verzoeker kan worden gevolgd waar hij vaststelt dat in de bestreden beslissing zelf niet wordt gemotiveerd inzake zijn gezinsleven, kan deze vaststelling op zich, en gelet op hetgeen hierboven onder punt 3.2. werd weergegeven, niet volstaan om tot de nietigverklaring te besluiten. Er dient immers op zicht van het gehele administratief dossier te worden onderzocht of de gemachtigde bij het nemen van het thans bestreden bevel terdege rekening heeft gehouden met een eventueel effectief bestaand gezinsleven dat de verzoeker in België zou hebben ontplooid.

Uit het administratief dossier blijkt dat het bestuur op 21 februari 2020, dit is dus op de dag dat de bestreden beslissing werd getroffen, een beoordeling heeft gemaakt omtrent de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet genoemde elementen. Deze nota van 21 februari 2020 luidt als volgt:

"(...)

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." is de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd :

- *Hoger belang van het kind : Betrokkene verklaart geen minderjarige kinderen te hebben in België of in een andere lidstaat van de EU.*
- *Gezins- en familieleven : Betrokkene verklaarde een partner te hebben in België. Betrokkene en zijn verklaarde partner gaven bij de gemeente aan wettelijk te willen samenwonen. Er werd echter een beslissing tot weigering van de aanvraag tot wettelijke samenwoning genomen aangezien er geen blijk is van een stabiele en duurzame relatie. Het loutere feit dat betrokkene wettelijk samenwoont met iemand anders, is op zich geen bewijs van een duurzame en stabiele relatie. Betrokkene verklaarde geen gezins- en familieleden in België of in een andere Lidstaat te hebben. Daarnaast volgde betrokkene verschillende opleidingen in België. De inspanningen hierbij zijn niet vergeefs aangezien betrokkene de behaalde diploma's, kennis en vaardigheden kan aanwenden in het land van herkomst.*
- *Gezondheidstoestand : Geen medische elementen in het dossier aanwezig die een verwijdering in de weg staan.*

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten."

Hieruit blijkt dat de verweerder geen gezinsleven aanvaardt tussen de verzoeker en zijn voorgehouden Belgische partner. De verweerder verwijst hieromtrent naar de beslissing tot weigering van de aanvraag tot wettelijke samenwoning, en dit om reden dat er geen blijk is van een stabiele en duurzame relatie. Een afschrift van deze beslissing van 4 september 2014 bevindt zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Brugge, in verwijzing naar een omstandig gemotiveerd ongunstig advies van de procureur des Konings te Brugge, heeft geconcludeerd dat de intenties van minstens één van de partners kennelijk niet gericht zijn op het totstandkomen van

een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verboden aan de wettelijke samenwoning.

Gelet op de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand, gebaseerd op het negatief advies van het parket, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verweerder het bestaan van een werkelijk gezinsleven niet lijkt te aanvaarden. Immers, de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand raakt aan de kern van wat als een beschermenswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte *de facto* relatie tussen partners. Het EHRM beschouwt een huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd als een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM ('*lawful and genuine marriage*', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, par. 62).

Uit het voorliggende dossier blijkt dan ook wel degelijk dat de verweerder de relatie tussen de verzoeker en mevrouw D. K. niet geloofwaardig heeft geacht. De verzoeker brengt in het voorliggende verzoekschrift geen enkele begin van bewijs naar voor dat de geloofwaardigheid van zijn relatie of de actualiteit ervan kan aantonen. Zo beweert de verzoeker dat uit het stuk 2 zou blijken dat hij en mevrouw D. K. reeds tien jaar samenwonen, doch bij nazicht blijkt dit stuk enkel te bevestigen dat de verzoeker als 'niet verwant' op het adres van mevrouw D. K. te Brugge is ingeschreven sedert 24 augustus 2017. Uit het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 3 blijkt bovendien dat de verzoeker van 27 augustus 2009 tot 4 november 2013 en van 15 september 2014 tot 24 augustus 2015 heeft gewoond op een adres te Aalter, van 24 augustus 2015 tot 6 april 2017 op een adres te Gent en van 14 augustus 2017 tot 28 augustus 2018 bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De verzoeker kan dan ook niet ernstig beweren dat hij reeds tien jaar op het adres van mevrouw D. K. verblijft.

Het spreekt bovendien voor zich dat de loutere verklaringen van de verzoeker, van mevrouw D. K. en van een derde (de heer W. V. d. W.), die verder door geen enkel objectief gegeven worden ondersteund, niet volstaan om afbreuk te doen aan het omstandig gemotiveerde en gedetailleerde onderzoek van de procureur des Konings dat aan de grondslag lag van de weigering van de wettelijke samenwoning. Het gegeven dat de verzoeker thans sinds eind augustus 2017 opnieuw op het adres van mevrouw D. K. verblijft, vormt op zich, zoals de verweerder het heeft gesteld in de hierboven geciteerde nota van 21 februari 2020, geen bewijs van een duurzame en stabiele relatie. Dit klemmt *in casu* des te meer nu de gemotiveerde weigering van de wettelijke samenwoning een duidelijke tegenindicatie vormt voor het bestaan van een werkelijk beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 van het EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een actueel gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker maakt *in casu* dan ook niet concreet aannemelijk dat de verweerder ten onrechte is uitgegaan van de afwezigheid van enig beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hij toont derhalve evenmin aan dat er bij het treffen van de thans bestreden beslissing een concrete afweging diende te worden gemaakt tussen enige daadwerkelijk gezins- of familieleven en de belangen van de Belgische staat.

Aangezien de verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt dat hij op het moment van de bestreden beslissing met mevrouw D. K. een daadwerkelijk gezinsleven had ontplooid in België dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, kan hij ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing een niet gerechtvaardigde inmenging vormt in de uitoefening van het recht op een gezins- en familieleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is derhalve niet aangetoond.

Aangezien de bescherming die wordt geboden door artikel 7 van het Handvest vergelijkbaar is met deze van artikel 8 van het EVRM, kan ook niet worden besloten dat deze bepaling is geschonden.

Waar de verzoeker stelt dat er geen rekening werd gehouden met zijn langdurig verblijf in België en met zijn duurzame en lokale verankering, talenkennis, integratie, sociaal netwerk en werkbereidheid, merkt de Raad op dat de verzoeker in zijn enig middel zelf erkent dat hij terzake nog geen verblijfsaanvraag heeft ingediend, maar dat hij wel van plan is om een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen. Aangezien de verzoeker blijkens de ter terechtzitting neergelegde

elementen er wel degelijk is in geslaagd om deze aanvraag in te dienen in weerwil van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, kan de verzoeker geen concreet belang doen gelden bij zijn kritiek dat hij gelet op zijn duurzame en lokale verankering in België een verblijfsaanvraag zal indienen. Het is voorts niet aan de Raad, die *in casu* enkel optreedt als annulatierechter, om zich in de plaats van het bestuur te stellen om te oordelen of de verzoeker, gelet op de thans voor het eerst voorgelegde stukken en elementen, in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze beoordeling komt enkel het bestuur toe en de Raad kan hierop niet vooruitlopen. In elk geval kon de gemachtigde op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing trof, onmogelijk rekening houden met de elementen die hem niet voorlagen en die de verzoeker pas naderhand heeft aangewend bij een latere verblijfsaanvraag.

Voorts dient erop te worden gewezen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geenszins voorziet dat er bij verwijderingsbeslissingen rekening moet worden gehouden met de integratie, duurzame of lokale verankering, sociaal netwerk, talenkennis, of werkbereidheid van de betrokken vreemdeling. Niettegenstaande dit geen verplichting vormt die door de wet is opgelegd, blijkt uit de hierboven geciteerde nota van 21 februari 2020 dat de verweerder zich op het standpunt heeft gesteld dat de verzoeker zijn in België ontwikkelde vaardigheden, diploma's en kennis kan aanwenden in het land van herkomst zodat dit geen probleem oplevert voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit de voorgaande bespreking volgt dat verzoekers beweerde relatie met D. K., in tegenstelling tot hetgeen hij voorhoudt, wel degelijk werd onderzocht bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoeker voert voor het overige niet aan dat met enig ander element, zoals voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. De feitelijke gegevens waarop de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet berust, met name dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum, wordt voorts op geen enkele wijze betwist.

Een schending van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet of van de zorgvuldigheidsplicht kan dan ook niet worden aangenomen.

3.4. Als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat het proportionaliteitsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het proportionaliteitsbeginsel.

3.5. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE